

# LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1979

15. årgang

## *Gleden i Herren*

Av Øivind Andersen

I Filip. 4, 4—7 leser vi: «Gled eder i Herren alltid! atter vil jeg si: Glød eder! Eders saktmodighet bli vitterlig for alle mennesker! Herren er nær. Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting eders begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare eder hjerter og eders tanker i Kristus Jesus.»

Gled eder i Herren, sier Guds ord til oss her. Det kommer omtrent som om det skulle være en befaling, og det er det også på en måte. Men det er en salig befaling, en salig oppfordring. Vi skal få glede oss i Jesus også i de tider vi ikke føler oss glad. Når det er mørkt, når det føles stengt, når det er vanskelig, når du kjenner deg dømt og anklaget i din samvittighet, når du kjenner deg fullstendig uverdigg til at Jesus skulle ville ha noe med deg å gjøre, og når det måtte forekomme deg aldeles meningsløst å gjøre det, da skal du få glede deg i Herren.

Du skal vite en ting, vil Jesus si deg: Jesus har frelst deg fra alt det du har gjort og fra alt det du er, fra alt det som stenger og skiller deg fra Gud. Jesus har gjort alt det du skulle ha gjort, men ikke kan, og er blitt det du skulle ha vært, men ikke er, han er din rettferdighet, han er ditt liv, han er den som har omsorg for deg, han er din sjels hyr-

de og tilsynsmann, han passer på deg, og det er ikke den ting han ikke har tatt på seg når det gjelder deg. Dette er ikke lite å få regne med.

Når du begynner å se slik på Jesus, når du tenker på hva du har i ham, da begynner du å forstå hva det betyr å glede seg i Herren. Om det er galt med deg, så er det rett med Jesus, ikke sant? Om du ikke ser tiden fremover, så ser han den, han ser den meget klart. Og de tanker han tenker om deg, vet han nøye. Det er tanker til fred, og ikke til ulykke, for å gi deg fremtid og håp.

Jeg vil glede meg i Herren til enhver tid, står det i Salme 34, hans pris skal alltid være i min munn. Dette er ord som det er verd å ta med seg for oss idag. Ettersom du bruker dette, og du tar denne oppfordring alvorlig om å glede seg i Herren, begynner det å levne til inne i ditt hjerte. Hele din situasjon synes plutselig å bli en annen. Fortrøstning og tillit kommer istedenfor misstøt og misstillit, håp kommer istedenfor frykt, tillit og trygghet og visshet om at Gud hører dine bønner kommer til deg. Du blir glad, fordi du gleder deg i Herren. Du skal ikke glede deg i Herren fordi du er glad, men motsatt, fordi du gleder deg i Herren blir du glad. Derfor sier Guds ord: Glød eder i Herren *alltid*.

Det finnes ikke noen situasjon hvor du ikke kan få lov å gjøre dette.

Og så blir vi oppfordret til å la vår saktmodighet bli vitte for alle mennesker. Det betyr at vi skal la alle mennesker bli klar over at vi har satt vår sak i Guds hånd. Å være saktmodig betyr egentlig å ha satt sin sak i Guds hånd. At vi har gjort det, skal vi ikke legge skjul på. La det være vitte for at vi tror på Jesus, la det være vitte for at vi regner med Gud, om ikke andre gjør det, så la det være vitte for at vi gjør det. Og du skal få se at det lønner seg stort, for han som har gitt løftet er trofast. Han skal stå bak sine ord til enhver tid.

Vær ikke bekymret for noe, sier han videre. Bekymring kommer av at vi engster oss for at onde muligheter skal bli virkelighet. Og det er mange onde muligheter i denne verden. - Tenk på alt som kan hende deg, av galt og ondt og stygt og farlig, tenk om det skulle bli virkelighet? Da har vi i sannhet noe å bekymre oss over.

Men det er en ting du skal vite: Selles ikke fem spurver for to øre, og ikke en av dem er glemt hos Gud, men endog hårene på eders hode er talt, sier Jesus, og I er mer enn mange spurver. Han har omsorg for oss som sier slike ting. Du kan skjønne det hender ikke noe galt med oss som tror på Jesus, og Jesus har tatt på seg ansvaret for oss. Vi har såvisst ingen grunn til å være bekymret.

Bekymring kan også komme av at en prøver å ta sin egen sak i sin egen hånd, men da er vi ikke lenger saktmodige. Da er vi det stikk motsatte. Å prøve på å være sitt eget forsyn er farlig, fordi det er det samme som å ville være sin egen Gud, og det går direkte bort fra Jesus. La oss derfor legge alle bekymringer frem for ham, slik som vi ble bedt om her. Alle begjæringer du har kan du komme frem for ham med, alt som ligger deg på hjerte. alle dine ønsker, alt hva du føler, hva du tenker, hva du synes, det er ikke den ting du ikke skal få lov å nevne. Og du skal gjøre

bruk av det løfte Gud har gitt oss i Salme 62: «Sette eders lit til ham til enhver tid I folk, utøs ditt hjerte for hans åsyn.»

Det er ikke sikkert Herren gir oss alt det vi ber om. Han kan ofte gi oss helt andre ting enn vi ber om. Men en ting er sikkert: Herren hører hva vi ber om, vi ber ikke forgjeves, og det er ett svar han har lovt oss uten betingelse: Guds fred, som overgår all forstand, skal vi få oppleve. Som svar på dine bønner, på den tillit du viser Herren, får du en fred i ditt hjerte, som er intet mindre enn det Guds ord kaller himmelsk harmoni, for det er det ordet fred egentlig betyr i Bibelen. Det kommer en glede, en visshet over deg om at du hører Gud til, og at din sak er i Herrens hånd, at du eier hans nåde, Du får en fred som er helt annerledes enn den verden gir, som også Jesus har lovt, min fred gir jeg eder, ikke som verden gir, gir jeg eder. Det er en fred som ikke kan fattes eller begripes, eller bokstavelig som det står her: Den overgår all forstand. Denne freden kommer til å bevare våre hjerter og våre tanker i Kristus Jesus.

Det er ikke noe som kan erstatte denne freden her i verden. Og du tenker vel ofte på at du ville gjerne eie den, du som ikke kjenner den. Følg nå formaningene her, gled deg i Herren og la din saktmodighet bli vitte for andre mennesker, og fremfor alt vær ikke bekymret for noe, men kom frem for Gud med alle dine bekymringer, legg dem frem for Gud i påkallelse og i bønn, og takk ham for løftet som han har gitt deg og som han selv innbyr deg til å komme med alle dine begjæringer frem for hans åsyn. Da skal du få oppleve at du får denne freden.

Det er noen som tviler på at de har rett til alt dette som jeg nå har talt om her. Hvis det hadde stått til deg, hadde vi ikke hatt noen rett, men saken er at Jesus har gitt oss retten til alt dette.

Det som Guds ord forkynner oss i evangeliet, er det som vi ikke har fortjent. Skulle vi



**Bladet Lov og Evangelium**

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp. : M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

*Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseing, adresseforandring og gåver til bladet.*

*Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.*

**Norsk Luthersk Lekmannsmisjon**

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal  
Tlf. Kragerø (036) 83117

Kass. : Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :  
Vik y Sparebank 3530.21.00932

f   det vi hadde fortjent hos Gud, da var v r stilling aldeles håpløs, da hadde vi intet godt i vente hverken her eller siden. Men evangeliet er nettopp budskapet om det vi ikke har fortjent, vi for vilt. Det var derfor Guds S nn ble menneske. Han har skaffet oss den retten til å gjøre bruk av den, ikke i ditt eget navn, ikke i tillit til at du har vært som du skal, det har du ikke, men i tillit til at Jesus har frelst deg og at han er den han er.

Avskrift etter lydband fra Den Luth. Ti-men i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

## For han kjenner ditt navn

(Salme 91, 14)

Det er stort når vi møter et menneske vi kan gi den attest : Han kjenner Guds navn. Men det er tungt å tenke på alle de millioner som aldri har hørt Guds navn bli nevnt, og på samme m te med alle dem som har hørt det men ikke bryr seg om det. De bryr seg ikke om det, selv om det er det største som kan hende et menneske å lære dette navn   kjen-ne. Det er s rt å merke at i vårt land der mennesken har hørt om dette navn i tusen år, lært om det i hjem og skole, så er det mange i dag som aldri nevner dette navn i sitt hjem og til sine barn.

Fra jeg ble frelst, har det ligget en dyp trang i mitt hjerte til å lære dette navn bedre å kjenne. Når jeg i mine yngre år traff slike som jeg forstod hadde dette kjennskap, da var det gildeste for meg å få dem til å fortælle om sine opplevelser i samfunnet med Gud. Der lærte jeg mange ting som ble til gode for meg senere i livet.

Men den aller beste m te å lære dette navn å kjenne på, det er å lese Bibelen om hvorledes bibelens menn fikk dette kjennskap. Vi skal se på David. Det første kjennskap fikk David i sitt hjem, der han lærte om hvorledes Gud kunne beskytte oss. Når han da som ung gjeter m tte l ven og bjørnen, våget han å tro på det han hadde hørt og lært og fikk erfaring for at det holdt. Hadde han ikke fått den erfaring, da hadde han trolig ikke v -get   gå mot Goliat. Også senere i livet fikk han mange ganger bruk for Guds beskyttende nåde. Denne beskyttende Guds nåde har vi alle bruk for, og vi har vel erfart den mange ganger i vårt liv.

Men det er Guds mål å føre oss inn i kjenn-skap til sin frelse. Og ved å følge David vi

vi få en fin anskuelsesundervisning om dette. David, sammen med mange andre, har tro på Guds beskyttende nåde og opplever den, men de ser ikke sin egen syndige natur. Hvorfor kunne ikke Gud beskytte ham mot fallet med Batseba, han som hadde hustruer han kunne tilfredsstille sine lyster med? Jo, Gud måtte la ham falle for å gi ham erfaring for hvor syndig og svak han var. Uten denne erfaring var og er det umulig for Gud å frelse oss, for det er jo bare syndere han kan frelse.

Men Gud har mange måter han kan gi oss denne kjennskap og erfaring på, så synden og dens makt blir en kjennsgjerning for oss. Uten den er det ingen av oss som trenger frelse og søker frelse.

Så lar Gud oss få se hvor fint han møter David for å vise ham hans synd, og forteller at Gud har tatt bort hans synd, og David blir en frelst synder. Mange som leser dette husker nok godt den stund da du første gang møtte Gud som en synder og fikk tro Guds evangelium. For min part var det et øyeblikk jeg aldri glemmer.

Men der er mange ting vi får kjennskap til vårt daglige liv med Gud. Som for eksempel

dette å få leve i en daglig full syndernes forlatelse, å få kjenne den fred som overgår all forstand, og få erfare Guds bevarende nåde i troen på Jesus. Men samlivet med Gud i troen gir oss ikke bare fred, for vi møter også mye strid, kamp og anfektelse. Den som ingen kamp og anfektelse har, eier ikke livet, for vi har en motstander ved navn satan. Den som blir frelst vil snart få erfaring av hvorledes han til alle tider forsøker å anfekte og ødelegge vårt tro på Jesus. Han vil føre oss inn i kamp og tvil og anfektelse for å få oss til å gi opp, eller for å føre oss inn i et falskt forhold til Gud. Vi skal bare nevne to veler han forsøker å føre oss inn på. Den første er å friste oss til synd, for å få oss inn i et liv i synd. Det andre er å forsøke å få oss bort fra den daglige bruk av Guds ord. Guds ord er jo næringen for vårt åndelige liv.

Får han lurt oss inn på en av disse to veiene en tid, da vil livet snart ta slutt.

Jeg kjenner trang til å be deg ta deg i vare for disse forhold, og stå ham imot sterke i troen, da I vet at de samme lidelser er lagt på eders brødre i verden.

*Ole Rolfsnes.*

## Jesus bestemmer vilkårene, ikke vi

Av Carl Fr. Wisløff

*Og fariseerne og sadduseerne gikk til ham og fristet ham, og ba at han ville la dem få se et tegn fra himmelen. Men han svarte og sa til dem: Når det er blitt aften, sier dere: Det blir godt vær, for himmelen er rød; og om morgenen: Idag blir det uvær, for himmelen er rød og mørk. Himmelenes utseende vet dere å tyde, men tidenes tegn kan dere ikke tyde. En ond og utro slekt krever tegn, og tegn skal ikke gis den, uten Jonas' tegn. Og han forlot*

*dem og gikk bort. Matt. 16, 1—4.*

Her leser vi om noen som var innstilt på å tro på Jesus — men vel å merke på visse betingelser. Vis oss et tegn fra himmelen, så skal vi tro på deg, sa de.

En kan vel si at de avviste ikke Jesus uten videre. Ikke åpent i hvert fall. De var villige til å tro på ham, lot de ham forstå. Men vel å merke: På vilkår som de selv ville bestemme.

Men vi ser at Jesus avviste dem blankt.



Her var ikke noe å snakke om en gang. Vil-kårene ville han selv fastsette. Tegn skal dere få, men det blir et slikt tegn som jeg gir. - Det sa Jesus — og så gikk han fra dem.

Vi lever i en tid som er full av religiøs interesse - folk tenker på religion, leser om religion - og eksperimenterer med religion. Se bare på alle de merkelige nye sekter som dukker opp. Indiske guru-er forkynner sin visdom for lyttende skarer. Noen av disse sektene gir seg ut for å være kristne. Mange forkynner åpent andre veier til åndelig liv. Mennesker lytter til dem alle.

For en mannsalder siden sa Dietrich Bonhoeffer, den kjente tyske teolog, at vi går inn i en tid som er uten religion; folk kan ikke tenke og føle religiøst lenger, sa han. — Han tok feil. Menneskehjertet er optatt av religiøse tanker idag som til alle tider.

Så har vi da religion og religiøse tilbud på alle kanter, og folk synes de er i den behagelige situasjon at de kan velge og vrake. - Hva er sant? Skal jeg tro på noen, så får de overbevise meg om at de har noe reelt å fare med. Svarer tilbudet til det jeg ønsker og trenger, så skal jeg se på det. Ikke ellers.

Hva krever så folk - hva venter de av religionen? Ja, det kan være så forskjellig. Noen er innstillet på å kreve sosial og politisk frigjøring, og venter da at religionen skal ha et ord å si i den retning - ja, ikke bare ord, men revolusjonær innsats på barrikadene. - Andre har vanskeligheter med sitt sinn og sine nerver, og tenker at religionen kunne kanskje ha noe å gi til hjelp. Skal religionen være noe for meg, så må den kunne gi mitt urolige hjerte fred og likevekt. Slik tenker mange.

Hva så med den gamle kristendommen? - Kan det være noe å hente der? Vel, i så fall må den selv godtgjøre at den er funksjonsdyktig. Hvis ikke, så har jeg ikke bruk for den.

Det mangler da heller ikke på røster som anbefaler kristendommen i slike vendinger. Her er veien, lyder det - rett forstått er kristendommen veien til sosial rettferd og fred.

Eller fra andre kanter: Bli en kristen så skal du oppleve en indre fred som du aldri drømte om. Bli en kristen så skal du få oppleve det helt store!

Jesus taler helt annerledes. Han lar deg ikke et øyeblikk tro at det er du som avgjør hva kristendom er. Det er ikke du som stiller betingelser for å anta kristendommen. Tenker du slik, da bedrar du deg selv - for da er det ikke sann kristendom du finner. Du finner en eller annen utgave av den *lykkereligion* som menneskehjertene drømmer om til alle tider. Helse, sunnhet, økonomisk fremgang, sosial rettferd - gi oss dette så skal vi tro. Men Jesus er ikke interessert i å forhandle med noen om de vilkår *de stiller*.

Mange ganger har jeg stått og sett menneskemassen treng seg fram til japanske templer hvor en slik lykkereligion ble forkynt. I tusener kommer de, trafikken blir blokkert, en må undres over at slike skarer kan trenge seg sammen med slik iver.

Det er forrederi mot kristendommen om en taler som om det var vi som kunne bestemme og fastsette våre betingelser for å tro på Jesus.

Men et slikt forrederi er dessverre ikke sjelden. Søren Kierkegaard snakker om de prestene som likesom står med hatten i hånden og anbefaler kristendommen ovrefor et høyt æret publikum. Ja, sånn blir det preket idag også, både av lek og lærd.

Det er ikke noen «happy end» i den fortellingen som vi har til tekst. Vi liker det best når enden er god, for så er som bekjent allting godt. Helst bør preknene også ha en god og hyggelig avslutning. Teksten vår har det ikke, den forteller ganske enkelt at Jesus forlot dem og gikk bort.

Tenk hvor ganske annerledes Jesus er innstillet enn oss - i mange situasjoner! Tenk på fortellingen om den rike unge mann i Markus kapt. 10. En ivrig sannhetssøker kommer løpende og vil vite hva han skal gjøre for å arve evig liv. Hva sier vi i en slik situasjon?

Vi ser hva Jesus gjorde. Han sa: Gå bort og selg alt du har, kom så og følg meg. — Mannen gikk bedrøvet bort, men Jesus lot ham gå.

Vi ville ikke ha tatt det slik, ville vi vel? Vi ville saktens ha tatt litt ad gangen. Her kommer en rik mann og vil slutte seg til menigheten, kjære, en får da ha litt psykologisk sans, en skal da ikke skremme folk. Det er ikke hver dag innflytelsesrike folk kommer og spør, la oss tenke oss godt om før vi sier noe.

Ja, vi skal saktens vise takt og forståelse. Det er så sant som det er sagt. Men det var somste og det sanneste, det er å være ekte på Guds ords vegne. Ikke som en vred tordengud som slår folk flat til jorden. Men som en ydmyk kristen, som stiller seg sammen med alle de andre og lar oss selv være små og Jesus stor.

Vi har ikke noe med å kreve tegn. Det er han som setter betingelsene, ikke vi.

Men skulle de ikke få noe tegn, da?

Jo, de skule få tegn. To slags tegn, til og med. Jesus taler om *tidenes tegn* og om *Jonas-tegnet*.

Om du finner fram og leser en kommentar til dette stedet, så vil du straks se at lærde folk har grublet for å finne ut hva Jesus mener med dette. Og det er ikke så ganske enkelt.

Merk deg dette: Det skulle ikke være enkelt heller. Jesus taler ofte slik at vi ikke uten videre fatter det. Noen kaller uttrykkene i vår tekst for «gâte-ord». — Ja, rett forstått — det er gâte-ord. Det vil si: Du skal få tenke deg godt om før du fatter det.

Før hvis det virkelig er *sannheten* du er ute etter, så gir du ikke opp straks det er noe du ikke får tak i. Enda mindre står du fram og sier at dette er meningsløst. Nei, vil du finne sannheten, så er du ydmyk nok til å vente, til å tenke etter — og til å grunne på Bibelens ord i bønn om Åndens opplysning.

Det finnes dybder i Guds ord som en ikke fatter på en halvtime. Her er store dyp som

det tar tid å lodde. Men det skal åpne seg for den mest enfoldige som for den lærdeste, om vi ber den Hellige Ånd opplyse Ordet for oss.

Hva betyr «tidenes tegn»?

«Tidene», det er *tidsaldrene* som følger hverandre gjennom historien, slik Gud har villet det. Bibelen viser oss at Gud lar historien løpe i epoker, tidsavsnitt, hver med sitt tegn. «Loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus.» Joh. -, 17. Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn. Gal. 4, 4. Hver tidsalder har sine tegn. Døperen Johannes var et slikt tegn. Toldere og skjører trodde på ham, men lærde teologer og store yppersteprester trodde ikke. Matt. 21, 32.

Jesus er selv tidenes tegn. Han kom som oppfyllelsen av det Gamle Testamentes profetier. Noen av de små i samfunnet, de som ventet på Jerusalems forløsning, de skjønte dette. Luk. 2, 38. Han kom og gjorde så store tegn og under at Tyrus og Sidon ville ha omvendt seg om de hadde sett det. Matt. 11, 20 ff. Men de lærde og fromme ville ikke se det.

Tidenes tegn - det finnes slike tegn idag også. Den som vil se dem, må gi akt på profetiene. Se vår samtid i lyset fra Guds ord. La for eksempel Matteus kapittel 24 hjelpe deg til å fatte det som skjer i dag. Gi akt på Israel, som alltid har vært Guds stormvarsel i historien. Se hvordan Guds gamle folk vender tilbake til løftets land. Skjønner du tidenes tegn? La oss ikke være skråsikre og pukke på egne yndlingsmeninger når det gjelder de siste ting i Bibelen. Ydmykhet sømmer seg. Men frem for alt gjelder det å akte på tidenes tegn.

Når fikentreet skyter blad  
jeg er så glad.

da bliver her snart sommer!

Når himmelrikets blomster gror  
for visst jeg tror

Guds rike snarlig kommer!

En bibelforsker har sagt: De greske vis-



menn gransket naturen og ville forstå dens hemmeligheter. Men Bibelens profeter lyttet etter lyden av Guds fottrinn i historien.

Ja, la oss lytte etter lyden av hans trinn i — Men Jonas' tegn, hva er så det?

Vi finner det nevnt også i Matteus kapittel 12. Jonas-tegnet, det er tegnet som skulle skjedd med Jesus. Likesom Jonas var tre dager og tre netter i hvalfiskens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens skjød. Matt. 12, 40.

Det er det korte tidsrom som er uttrykt ved ordene tre dager og tre netter. Vi skal ikke oppfatte det strengt kronologiske, det forstår vi av oppfyllelsen. Men som Jonas var i den store fiskens buk og så kom tilbake til land-jorden igjen, slik skal Menneskesønnen legges i grav, men stå opp igjen fra de døde.

Det er et nytt «gåteord» - hva får du ut av det? Her er igjen noe å grunne på i bønn til Gud.

Jesus vil si: Her er det ikke tale om et tegn som jeg gjør, slik som jeg gjorde i -Ty rus og Sidon, i Korasin og Betsaida. Matt. 11, 21 ff. Her er ikke tale om slike tegn som døperen Johannes ble henvist til: Blinde ser, døve hører, døde står opp. Matt. 11, 4 f. Nei, her består tegnet i noe som ble gjort med Jesus. De korsfestet ham, han ble lagt i graven - men han sto opp igjen.

Jesus vil si dette: Hvis du ikke lær deg overbevise av de tegn som jeg har gjort, vil du da gi akt på det tegn som skal skjedd med meg?

Tar du ikke hensyn til det som Jesus gjorde, vil du da stanse opp og tenke på det som ble gjort med Jesus?

Den gjerning Gud gjorde med Jesus er det største av alle tegn. Gud lot vår Herre Jesus bli såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen ble lagt på ham for at vi skulle ha fred. Han ble gjort til synd for oss for at vi i ham skulle bli rettferdige for Gud. Es. 53; 2. Kor. 5, 21. Det er tegnet.

Det var nok dette tegn Peter hadde i tank-

ene da han holdt sin store tale på den første pinsedag. «Israelittiske menn, hør disse ord! Jesus fra Nasaret, en mann utpekt for dere ved kraftige gjerninger, under og tegn som Gud gjorde ved ham midt iblant dere, som dere selv vet, ham naglet dere til korset og drepte ved lovløse menns hender, etter at han var blitt forrådt i samsvar med Guds fastsatte plan og forutviten. Ham reiste Gud opp igjen - idet han løste dødens veer, for det var umulig at den kunne holde fast på ham.» Ap. gj. 2, 22 ff.

Der har du Jonas-tegnet.

Det skjedde svære tegn ved Jesus, der han gikk omkring og gjorde vel. Men det var ikke alt, det var ikke en gang det viktigste. Det skjedde et tegn med ham, et tegn som Gud gjorde - profeter hadde sett det i Ånden og skrevet om det, og nå skjedde det. Dette er det tegnet som Gud selv gir - vil du tro det?

For det er *han* som bestemmer hva som er avgjørende, og som fastsetter det som avgjør saken. Vil du så ta imot det i troens tillit?

Annet tegn får du til syvende og sist ikke. Men det er godt å se hen til dette tegn, og tro i Ordets og Åndens lys at Jesus er vår rettferdighet for Gud. Han døde for oss og oppstod for oss.

Vi kunne kanskje si det ved hjelp av Johan Nordahl Bruns salme - vi drister oss til å skifte ut ett ord:

Jesus lever, graven brast  
han stod opp med guddoms velde  
Tegnet står som klippen fast  
at hans død og blod skal gjelde.  
Lyset blinker, jorden bever,  
graven brast — og Jesus lever

— Det er ikke noen happy end på denne fortellingen, sa jeg. Nei, for de ville ikke høre på Jesus, og så gikk han. Det var ikke noe prutningsmon her: Det var ikke fariseere og skriftlærde som skulle bestemme hva som er den store test, den avgjørende prøve. Nei, det ville Jesus selv gjøre.

Men det var likevel noen som aktet på ti-

dens tegn. Det var tross alt noen som så Jonas-tegnet. Tolderne og skjøkene trodde på Johannes da han vitnet om Jesus. Vi finner samme tanken i Lukas 7, 29-30: «Alt folket som hørte Johannes, og tolderne, de ga Gud rett og lot seg døpe med Johannes' dåp; men fariseerne og de skriftlærde gjorde Guds råd til intet for seg - -»

Det er synderne, de hjelpeløse, de som ikke har noe forsvar å gjøre gjeldende overfor Gud, det var de som fikk øye på Tegnet, så de trodde det.

Disse menneskene hadde sitt store problem. Og det var *ikke*: Mon Jesus svarer til det som jeg har rett til å kreve av en Messias. Mon han virkelig er slik at han passer til de store krav jeg stiller.

Nei, deres problem var et annet: Mon Gud vil vite av en stakkar som meg. Skal tro om Jesus vil ha meg.

Til slike har han alltid sagt: Din tro har frelst deg.

*Fra «Utselgelsen i Kristus.»*

## For Kristi domstol i Evangeliets lys

Guds ord forkynner i 2. Korint. 5, 10 at vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, forat enhver kan få at det som er skjedd ved legemet, etter det han har gjort, enten godt eller ondt. Dette har nylig blitt til alvorlig selvprøvelse og salig frigjørelse for meg selv, ved at jeg fikk se det i Guds nådes evangeliums lys. Derfor kjenner jeg trang til å forsøke å dele det med andre også på denne måte.

Det er virkelig alvorlig å stanse opp for at vi skal alle dømmes for å få igjen etter det vi har gjort, det som er skjedd ved legemet, enten godt eller ondt. Vi blir også minnet om det i Rom. 2, 16: Den dag da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene, etter det evangelium som er forkynt ved Jesus Kristus. Jesus sier selv i Johs. 5, 22: Faderen dømmer heller ikke noen, men han har gitt Sønnen hele dommen.

Hva må så jeg regne med å få igjen, etter det jeg har gjort? Jeg som for Guds hellige ansikt må erkjenne og bekjenne at i meg, det er i mitt kjøtt, bor intet godt. Da er det så vel-signet godt å få nåde til å se at hele Guds ords evangelium allid setter lysstrålen inn på synderens stedfortreder, Jesus Kristus. Hvem

er det da jeg ser på domstolen? Jeg ser min kjære, kjære Frelser. Han som rettferdiggjør den ugudelige (Rom. 4, 5). Han som ynkes inderlig over alle forførte og villfarne syndere. Han som lengtet etter å få samle dem under sine Rettferdighetsvinger, liksom en høne samler sine kyllinger. (Matt. 23, 37).

Han som elsker alle syndere og gråter over dem fordi de er forblindet og forførte av djævelen, og som ikke vet hva som tjener dem til deres fred. (Luk. 19, 41-42).

Det er stort at vi skal få se i Guds evangeliums klare lys at det er for Kristi domstol vi skal åpenbares. Det er ikke for lovens domstol vi da skal dømmes, den som dømmer oss med Guds hellige fullkommenhets krav, etter det vi er av oss selv, i vår medfødde faldne natur som aldri kan bli forbedret eller behaget Gud.

Gud har i sin guddommelige visdom og nåde gitt oss loven for å frelse oss fra vår forførende falske tro på at vi i eller av oss selv eller andre menneskers gjerninger, er eller kan bli noe annet enn fortapte syndere for Guds hellige ansikt. (Rom. 3, 19-20 og Rom. 5, 20). Derfor viser også Guds ord vi-



dere i Rom. 3 at vår stedfortreder Jesus Guds ypersteprest, måtte stå, og har stått i vårt sted under alle Guds hellige fullkommenhets krav, og frelst oss fra Guds vredes dom over alle våre synder og misgjerninger.

I evangeliets lys får vi se at alt det Jesus er og har gjort for oss i vårt sted til evig frelse for oss bortapte syndere, er fra evighet av tilregnet hver eneste en av oss. Også den synd som vi daglig ser og erfarer hos oss, lot Gud ramme Jesus, forat vi hele vårt liv skal få leve i den nåde-frihet som Jesus har frikjøpt oss til. Fordi Jesus alltid står ansvarlig overfor Gud i ditt sted med alt det du er for Guds hellige ansikt, skal du alltid få stå for Guds hellige ansikt med alt det Jesus er for Gud.

For å forløse oss og bevare oss i denne frihet, må Gud alltid få holde oss bundne i sannhets erkjennelse av at vi er og blir bortaptesyndere i alt vi er i og av oss selv for Guds hellige ansikt. Derfor kan vi alltid legge merke til at den sanne frigjorte lovsang har en sterk undertone av ydmyk erkjennelse av synd.

Det er på denne bakgrunn evangeliets lys vil åpenbare for oss hvorledes vi ved Kristi domstol får igjen etter det vi har gjort, enten godt eller ondt.

Hvem er da de som får igjen godt, og hva er det de har gjort? De har ganske enkelt gjort Guds vilje og holdt Jesu bud. (Luk. 7, 21 og Johs. 6, 28-29). Hva menes da med dette å gjøre Guds vilje? Det menes det som en bortapt synd gjør når han i sin nød tar sin tilflukt til det Gud har gitt Jesus å være for han eller henne. Gjør du det, da er du en levende og fruktbringende gren i Jesus, som ingen ting kan gjøre av seg selv, uten å trette Gud med dine synder og volde ham møyen med dine misgjerninger. (Esa. 43, 24-25 og Johs. 14, 12-13).

Men hvem er da de som får igjen det onde, og hva er det ed har gjort? Det er alle de som etter det vi har nevnt foran, ikke har gjort Guds vilje. De enten forakter og forkaster Jesu nådestol eller forfalsker den, trøster seg til noe de selv eller andre har gjort i tillegg til Jesu fullkomne frelsen og helliggjørelses gjerning. Blant annet stoler noen også på et menneskelig tankebegrep om Gud, men fornekter Jesus Guds enbårne Sønn som Guds eneste frelse for menneskene. Når disse åpenbares for Kristi domstol må de høre: Gå bort dere som gjorde urett, jeg har aldri kjent derel (Matt. 7, 23).

Kristoffer Høie

## Den første oppstandelsen

*«Salig og hellig er den som får del i den første oppstandelsen.» (Åpb. 20, 6).*

### Begrepet oppstandelsen

Den virkelighet som det bibelske begrepet oppstandelsen innbefatter, er ufattelig for fornuften. Liksom skapelsen og gjenløsningen er den Guds egen hemmelighet. Den kan mottaes i troen og «forklares» gjennom Herrens åpenbarelse i Ordet. Ordet oppstå i Bibe-

len betyr dels å levendegjøre, dels oppreise eller oppvekke, dels å reise seg eller stå opp. Om verbet forekommer i aktiv form, er det alltid Gud som handler: Herren oppvekker, oppreiser, levendegjør de døde. Hugo Odeberg skriver at det hebraiske ordet betyr «de døde livgivning».

## Oppstandelsen, en tydelig lære

Den Hellige Skrift lærer tydelig om oppstandelsen. Den settes aldri under debatt av Bibelens forfattere. Vantroen og fornektelsen går imot dens forkynnelser. Den religiøse verden setter spørsmålstegn ved den, men Herrens ånd og Skriften lærer klart: *Alle døde skal stå opp*. Du skal stå opp, liksom Adam skal stå opp, og liksom den andre Adam allerede har stått opp. Guds frelse av den falne menneskeslekt omfatter forløsningen i Jesu blod, hans død på korset, og oppstandelsen fra de døde.

## Den første oppstandelsen

Allerede under Jesus sin virksomhet på jorden ble døde vekket opp. Herren talte til tre personer som var døde og vekket dem opp - det er Lasarus, enkens sønn i Nain og Jairus datter. På Jesu dødsdag åpnet gravene seg og «mange av de helliges hensovedes legemer sto opp». Matteus forteller klart om det. Vi får ikke vite hvorledes det siden gikk dem, men antar at de etter måtte dø.

I følge Skriften er det imidlertid Jesu oppstandelse som er den første oppstandelsen, den helt avgjørende. *Jesu døde for våre synder*. Tydeligere kan det ikke sies. *Jesu stod opp til vår rettferdiggjørelse*. Det forkynnes klart. Det er Bibelen, det er bekjennelsen, det er de helliges tro. Og som han oppstod skal vi oppstå:

*«Men er nå Kristus oppstanden fra de døde og er blitt førstegrøden av de hensovnede.» 1. Kor. 15, 20).*

Ordet den første forutsetter en andre, en tredje som oppstår, ja, mange. Døden kom gjennom et eneste menneske - så kom også de dødes oppstandelse gjennom ett menneske, sier apostelen, som altså betrakter oppstandelsen som skjedd. Luther sier at for Guds øyne er oppstandelsen så viss som om den allerede hadde funnet sted. Alle skal gjøres levende i Kristus. Gjennom hans opp-

standelse, den første oppstanrelsen, er forvandlingen allerede et faktum.

## Oppstandelsens ordning

Etter sin oppstandelse for Kristus opp til himmelen, der han røkter vår gudstjeneste. Hans legeme på jorden - menigheten - er å finne her nede, dels som stridende kristne, dels som hensovnede som sover i sine graver. Men både de ennu stridende og de hensovnede er allerede og hele tiden «i Herren» og aldri skilt fra ham og hans salighet. De er salige og hellige - og ordet salig - makarios - betyr velsignet. De stridende troende og de hensovnede venter at Jesus skal komme tilbake og vekke opp de døde og forvandle de levendes legemer.

«... så skal og alle døde i Kristus gjøres levende, men hver og en i sin tid, først Kristus (som allerede har hendt), siden de som tilhører Kristus, når han kommer igjen.»

Det er en herlig beskrivelse av de troende: De tilhører Kristus. Derfor er de velsignet og hellige. Jesus kommer tilbake synlig, det kalles hans tilkommelse. Da gjøres hans folk levende. Deres legemer oppstår, de hensovnede vekkes. Hovudet Kristus forenes fullkommen med menigheten, legemet.

## De vantro sin oppstandelse

Ordet alle betyr også i 1. Korint 15 *alle*. De døde - det er alle døde. Kristus døde for alle. De som tror dette, blir levendegjorte, salige, hellige. De oppstår med Kristus i dåpen og gjennom troen, i følge Romerbrevets sjette kap. De oppstod for Guds øyne da Jesus stod opp. De lever det nye livet som allerede har kjernen av det himmelske livet. - Kristus er deres liv. Kristus lever i dem. Og så forvandles legemet når han kommer igjen til å bli ham lik, anten det så er de som er hensovnede i det vi kaller den legemlige død eller de ennu lever som mennesker i sitt legeme.

De som ikke tror, de som ikke lyder evan-



geliet og mottar Jesus og livet, fortsetter å være åndelig døde. Da når Jesus kommer tilbake, oppvekker han også dem etter at de troende er forvandlet. Apostelen skriver tydelig og enkelt om dette: *Deretter kommer enden*. Og ordet som oversettes med *deretter* betyr *da*. Altså kan man ikke presse inn den betydningen at «deretter» betyr at det skal gå en lang tid fra de troendes oppstandelse til de vantro oppstår. Bibelen sier klart og tydelig at de troende skal oppstå på den siste dag. Og den dagen er den siste.

### I ett nu

Herrens ord er alltid klart. Også om oppstandelsen: «Vi skal ikke alle hensovne (er lik dø legemlig), men alle skal vi forvandles i ett nu, i et øyeblikk, ved den ytterste eller siste basun».

De troende oppstår ved den siste basun. Etter den lyder ingen basun, finnes ingen dag, kommer intet annet enn det tidløse som vi kaller evigheten.

Jesus ble født *en* gang, døde *en* gang, oppstod *en* gang - og skal komme tilbake *en* gang. Han skal vise seg «andre gangen» skriver Hebreerbrevets forfatter. Noen tredje gang lærer Skriften ikke.

Siden kan de mange bilder og ord som Guds Ande bruker for å åpenbare hemmeligheten om oppstandelsen og hva som skjer på den ytterste dag lede vill - om man ikke først ser hen til de enkle, tydelige, avgjørende ordet: Jesus kommer - de troende står opp på den ytterste dagen. Alle de andre - det i mange bilder og beretninger skildrede, må da rummes i dette begrepet: den ytterste dagen. Solen og himmellysene forvandles, formørkes forsvinner ved Jesu gjenkomst - han lar seg se av alle. Siden finnes det ingen jord til å være på eller sove i.

### De tusen årene

Noen har bygget en «lære» om et tusenårsrike på jorden. Den har ingen grunn i Bibelen.

På jorden skal aldri Guds rike stå — kjøt og blod arver ikke det riket. Det er nye himler og en ny jord vi venter. Når det gjelder tallet tusen i Åpenb. 20, må det sies at alle tall i Åpenbaringsboken er symbolske. Hvorfor skulle just denne være eksakt tidsangivelse? Den uttrykker hemmeligheten at Herren kjenner all tid - liksom han kjenner de ti dager en forsamling, en kristen får lide. (Åpenb. 2, 10) For ham er tusen år som en dag og en dag som tusen år - hans «tid» og tall er ufattelige for oss. Vi nøyer oss med å være i hans kjærlighet. Og alle trofaste regjerer med ham, og alle troende er salige og hellige - det kan da ikke være bare de «halshugde» som får regjere med ham og er salige og hellige.

Alle troende fristes av satan, alle tilbydes å tilbe villdyret. Alle levende kristne, alle som bekjenner Lammet blir i noen mening «slaktest for Guds ords skyld.» (Åpenb. 5, 9).

Hva som siden ikke av Herren selv er forklart når det gjelder innholdet av ordet om «tusenårsriket» får vi grunne på og stille betrakte mens vi venter på Jesu gjenkomst. Det kan dog ikke stride mot det Bibelen ellers tydelig har sagt og sier om gjenkomsten og oppstandelsen.

Legg merke til at der ikke ellers står noe om et «rike», et tusenårsrike. Sjelefienden selv kan mistenkes for å ha oppfunnet dette om tusenårsriket for å forvirre. Han visste allerede på fallets dag at han misbruker Guds ord for å gi dem en ubibelsk mening.

### Salig og hellig

Det er stort å tilhøre Kristus Jesus. Pinsedagens dyrebare budskap var forkynnelsen av Guds veldige verk. Pinsen er predikenen om korset, om Guds fullbyrdede frelsesverk. Den som tror *det*, er salig og hellig. Han er døpt til Kristi død og begravelse og oppstandelse. Han er oppstanden med Kristus. Kristus er i himmelen for den troende. Den troende lever i Kristus og for Kristus så lenge han lever

# Vreidens barn eller nådens barn

(Efes. 2, 1 - fg.)

Bibelen fortel oss at det finst to slag menneske. Det er dei som han kallar for vreidens barn, det vil seia dei som lever under Guds vreide, og så dei som blir kalla for nådens barn, dei som lever under Guds nåde og står i nåde hjå Gud. Dette tenkjer me nok lite over til vanleg, men det er av største betydning at me alle er klar over kva for ei av disse gruppene me høyrer til. Mange ting synest nødvendige her i verda, men ingen ting så nødvendig som å vita kva forhold vi står i til Gud.

Korleis kan vi så sjå forskjell på disse to, og korleis kan eg vita om eg er eit vreidens barn eller eit nådens barn? Det er nett dette ordet her i Efes. 2 svarer på, og vil gi oss klarhet over.

Eit gammalt ord seier: Sei meg kven du omgæest, så skal eg seia deg kven du er. Ved å leggja merke til kvar me ferdast og kven me omgæest, kjenner oss mest heime iblant, og ved å sjå kva som er drivkrafta i vårt liv, kan me sjå kven me er. «For dei som er slike at dei let kjøtet råda, trår etter det som høyrer kjøtet til. Men dei som let Anden råda, trår etter det som høyrer Anden til» (Rom. 8, 5). «For der skatten din er, der vil hjarta ditt og vera (Matt. 6), «og der hjarta ditt er, der vil du og vera.

## Eit vreidens barn

Paulus seier at millom dei ferdast og me alle fordom i vårt kjøts lyster, med di me

gjorde det som kjøtet og tankane ville, og var av naturen vreidens barn liksom dei andre. På grunn av syndefallet kom menneskeslekta, ja heile skapningen, inn under Guds vreide, og det er årsaka til at alle menneske er født med ei natur og ein arv som gjer at me er under Guds vreide. Me er fødd døde i våre misgjerningar og synder, utan liv i Gud og samfunn med Gud, og vil ferdast etter tida og verda si ånd, etter hovdingen over maktene i lufta, denne verda sin herre djevelen, og eiga den ånd som virkar i vantrua sine barn, med di me gjer det som kjøtet og tankane vil. Slik talar ordet om det naturlege menneske.

Eit vreidens barn kjenner me på at det likar seg best iblant dei vantru og verdslege menneske, og trår etter dei ting som høyrer verda til, det som høyrer verda til går fyre det å søkja Guds rike og Jesu Kristi nåde og rettferd. Er det tidsånda som har makt over hjarta og liv, det å vera lik dei andre, skikka seg lik med verda, ferdast i vantru etter eigne tankar og eiga fornuft, så er dette eit sikkert kjennemerke på eit vreidens barn.

Men eit vreidens barn kan også synast gudsfrøktig som Farisearane og dei skriftlærde på Jesu tid. Paulus seier at han gir dei det vitnemål at dei var nidkjære for Gud, men dei var ikkje frelste og kjende ikkje Guds frelse og Guds rettferd i Kristus Jesus, og gav seg ikkje inn under den (Rom. 10).

Det som visar kven som lever i naturleg religiøsitet, det er for det første at dei held seg til gjerningar, og søkjer si eiga rettferd, og søkjer Gud ved seg sjølv og avviser Jesus og nåden. For det andre kan dei leva eit eksemplarisk liv, i offer og forsakelse, men trua på Jesus og livet i Gud manglar. Dei kan tala og syngja om å tena Gud med sitt liv, og om

---

på jorden. Når Jesus kommer tilbake, fortsetter Gudstjenesten hos Herren.

*Tore Nilsson*

Oversatt fra «Pietisten» ved A. L.



det som vantar når Jesus kjem att, og er nidkjære for å vinna andre for Jesus, men evangeliet om nåden i Lammets blod og offer for oss, om Jesus som vår stødforedragar for Gud og hans liv og gjerning for oss, finn liten og ingen gjenklang i eit slikt hjarta. Dette at nåden og tilgivelsen av våre synder er fort lært og eit tilbaketrukt stadium i deira liv. Det store er å høyra om det me skal vera og gjera og korleis me skal leva som kristen. Den gamle bibelske forkynninga om synd og nåde, om nåde-liv og nåde-teneste, og Andens openberring av løyndomane i evangeliet og Skrifta, om tukt og trøst, annfekting og trua sin gode strid, forstår dei ikkje og er utan erfaring av, og synest for dei å vera turt, åndlaust og dødt. Sameleis er all tale om å bli født på nytt ukjent og uforståeleg for den som ikkje har erfart det i sitt liv. Dei har aldri erfart å vera ein fortapt syndar for Gud, og difor heller aldri erfare når evangeliet og nådens sol gjekk opp for hjarta, så augo blei opna og samvitet og ånda blei frigjort.

Dei er rike og har alt, men veit ikkje at dei er arm og ynkeleg, blind og naken, at Jesus står utanfor hjarta og liv, som menigheten i Laodikea (Openb. 3, 14-22). Dei har mykje av gjerningar og innsats og forsakelse og menneskekjærleik, men har forlate eller aldri kjent han som er vår første kjærleik, som menigheten i Efesus (Openb. 2, 1-7). Du kan ha navn av å leva, men er død i ditt forhold til Jesus, når det gjeld nådelivet, som menigheten i Sardes (Openb. 3, 1-6.)

Almen-religiøsitet er den store fare i vår tid, som har skin av gudsfrykt, men fornektar Guds kraft - som er Jesus' og ordet om krossen.

## Nådens barn

Dei har ei dobbelt erfaring. Det kan også den religiøse som lever som eit vreidens barn ha. Dei har eit før, då dei levde i verda og synda, og eit nytt liv etter sin omvendelse i forsaking av synda og verda og eit liv i te-

neiste og kamp for å leva som ein kristen.

Men eit nådebarn ser tilbake på eit liv der du var død ved dine misgjerningar og synder, då du ferdast etter tida si ånd, etter det som er vanleg i denne verda, under denne verda sin herre og fyrste, djevelen si makt og teneste, etter den ånd som verkar i vantrua sine barn, med di du gjorde det som kjøtet og tankane ville og var av naturen eit vreidens barn liksom dei andre. Men du har også erfaring for at Gud gjorde deg levande med Kristus. Dekket som låg over hjarta blei bortteke, så du såg at du var frelst av nåde, uforstyldt, ikkje av gjerningar men ved Guds verk kjærleik og nåde. Det var Guds store gáva, for Guds store kjærleiks skuld som han elska oss med, så han sende oss Jesus. Du seier ja og amen til alt som er skrive i dette kap. i Efeserne 2, du har sett og erfare det som står her. Har du ikkje det, så les det mange gonger under ettertanke.

Du veit og ser og erfarer at du er arm, ynkeleg, fattig, blind og naken, di einaste von om redning er Jesus, du «var fortapt og såg ingen vei, da frelst blodet». Alt det du er og gjer som kristen gir deg inga trøst eller von, for du ser at det klebar synd ved det alt, det er ufullkome, du er ingen ting, har ingen ting og kan ingen ting av deg sjølv, men du har Jesus og det verk han har gjort for deg og alt det han er og har, du står i nåde hjå Gud, er oppvekt med han og sett med han i himmelen.

Av nåde er du frelst, ved tru, og det ikkje av deg sjølv, det er Guds gáva, ikkje av gjerningar, så du ikkje skal rosa deg.

Eit nådebarn har ingen ting å rosa seg av, for du er eit Guds verk, skapt i Kristus Jesus. Jesus levde ditt liv på jorda, gjorde alle dei gjerningar du ikkje makta, difor seier Bibelen at du einast kan rosa deg i Herren. Det vil seia at du kan rosa deg av at Jesus er din, at du er eitt med Gud, at alt hans er ditt, av at Jesus elsker deg og gjekk i døden for dine synder, sona dei ved sitt blod, betalte all

di skuld, leid di straff og tok din dom på seg, av at du er kjend av Guds Son, hans utvalde og kjære brud, og skal foreinast med han og bu ihans hus gjennom alle æver. Du kan rosa deg av at når Herren er din hyrde, så vantar det deg ingen ting. Han fører deg til læger på grønne engjer, til vatn der du får kvila, på rettferds stigar for sitt navn skuld, han kveikjer di sjel, om du enn skal gå gjennom dødsskuggens dal så fryktar du ikkje for noko vondt, *for han er med deg*, han trøstar deg med sin kjepp og sin stav, og dukar bord åt deg midt framfor dine fiendars augo.

Sidan du er rettferdiggjort av trua, har du fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus,

som me ved trua har fått tilgjenge ved til den nåden som me står i, og me rosar oss av von om Guds herlegdom. (Rom. 5, 1-fg.)

«Av nåde alt jeg får hos Gud fra først til sist, av nåde leges mine sår av legen Jesus Krist. Av nåde ble mitt navn ført inn i livets bok, av nåde fikk jeg se Guds Lam som syn-debyrden tok. Av nåde går den vei som hjem til himlen bær, av nåde Gud vil krone meg når jeg hans åsyn ser. Jeg ennu har en bønn: Gi, nåderike Gud, at mer jeg ligne må din Sønn, som festet meg til brud!

Nådefulle Gud, synd du sletter ut, Jesus tok all synd som sin, og derfor også min.»

*Amund Lid.*

## Bønnens ånd

Av Ole Hallesby

*«Og jeg vil utgyde over Davids hus og over Jerusalems innbyggere nådens og bønnens ånd.» Sak. 12, 10.*

*«Vi vet ikke hva vi skal be om, slik som vi trenger det; men Anden selv går i forbønn for oss med usigelige sukk.» - Rom. 8, 26.*

Gjennom alle avsnitt i denne bok har jeg talt om bønnens ånd. Mitt ønske har vært at denne tanke skulle være den røde tråd som ble trukket gjennom alle kapitler, og binde de mange uttalelser om bønne sammen til et hele. ..

Og nå vil jeg til sist prøve å sammenfatte alt det foregående i denne ene tanke: bønnens ånd. Jeg ønsker nemlig før jeg avslutter disse betraktninger, å understreke at det er bønnens ånd som kaster lys over alle sider ved bønnelivet.

Fra dette utsiktspunkt faller det lys over alle bønnelivets detaljer. Ikke bare *teoretisk* lys, for tanken, men *praktisk* lys for vår bruk av bønne, for vår øvelse i å be.

Min bedende venn, du som i likhet med

meg må tilstå, at du ennå er lite kjent i *bønnens verden*, be du barnlig om bønnens ånd, litt hver dag, og du skal gjøre oppdagelser i denne verden som er så full av overraskelser.

Forstår du deg ennå lite på *bønnens* dype og nådige *vesen*, så be bare om bønnens ånd. Det er ikke noe, han heller vil enn å avsløre bønnens nåde for deg.

Kjenner du *bønnens vanskeligheter* så uoverstigelig store at du blir forsagt, så be bare om bønnens ånd. Han skal komme din skrupelighet til hjelp, og vise deg din misforståelse, så bønne blir grei og lett å håndtere.

Faller *bønnens arbeid* deg tungt, kjenner du bønnetretheten si inn over ditt hjerte, så be bare enfoldig om bønnens ånd. Det står



skrevet at Herren vil *utgyde* bønnens ånd. Du behøver altså ikke å opparbeide bønneånd og bønnestemming i deg.

Blir *bønnens kamp* deg hard og bitter, kjenner du din sjel avkoblet fra Gud, og din bønn blir bare tomme ord for deg, da be frimodig om bønnens ånd. Han skal sette sin finger på det ømme punkt, inntil du kjenner det. Og så skal han gjøre Kristus så stor for deg at du frivillig utleverer den synd som holder på å avkoble ditt liv med Gud.

Får du se *bønnens misbruk*, din egoistiske og nyttesyke bønn så du holder på å miste motet, så be igjen om bønnens ånd. Han skal ikke bare vise deg *bønnens mening* og hensikt, han skal også løfte deg i din hjelpeløshet inn til Guds hjerte, hvor du gjennomvarmes av hans kjærlighet, så du på nytt begynner å be om noe *etter hans vilje*, og ikke ønsker at Gud skal gi deg noe annet enn dette.

Makter du neppe å *be*, enda mindre å *takke* og aller minst å *tilbe* og *lovpris* Gud, så be bare om bønnens ånd. Han vil så gjerne lære deg alt dette.

Blir *bønnens gåter* mørke og tunge for deg så ordene fryser på dine lepper, da be i din nød om bønnens ånd. Han vil løse bønnens største gåte ved å åpenbare deg at jo mer hjelpeløs du er, jo bedre blir din bønn, og jo flere bønnehørelser skal du oppleve.

Og blir *bønnens skole* både lang og tung for deg, så tal med bønnens ånd også om den sak. Han leder selv undervisningen. Og skal sørge for at den blir hverken tyngre eller lengre enn du kan tåle den. Av og til skal han også gi deg et lite frikvarter. Han vet nemlig «hvorledes vi er skapt, og kommer i hu at vi er støv.»

### I ditt daglige liv.

Denne barnlige bønn om bønnens ånd vil litt etter hvert bringe en forandring inn i vårt bønneliv som vi knapt kunne tenkt oss mulig.

Uten at vi selv merker overgangen, vil bøn-

nen bli det samlende midtpunkt i vårt spredte og travle liv. Det vi opplever om dagen vil da vårt sinn og vår tanke stilt og naturlig til Gud. Det dukker opp en trang til å tale med Gud om det. Det vi ser og hører hos våre kjære, hos våre venner og fiender, hos omvendte og uomvendte, timelig og åndelig, smått og stort, tungt og lett, alle disse iakttagelser og opplevelser som fyller og gormer vårt daglige liv, det begynner på en selv-følgelig og lykkelig vis å forme seg i bønn.

To mennesker som er glad i hverandre, har ikke riktig *opplevd* tingene før de har fortalt hverandre om sine opplevelser. Slik også med bønner. Bønnens ånd knytter din sjel til Gud så du ikke er ferdig med dine opplevelser før du har talt med Gud om dem, enten det skjer i påkallelse eller i suppek og klage, eller i et brennende ønske, eller i takk og tilbedelse.

Du vil kjenne det som en deilig lettelse at du slik får tale med Gud om alt det som utgjør ditt daglige liv, og at du får tale med ham om det straks, mens det er aktuelt og varmt for deg selv. Ikke bare bekymringene, men også ansvaret vil du på denne måte få lagt fra deg over på Gud.

Det vil mer og mer gå opp for deg at bønner er det viktigste du utfører. At du derfor ikke kan bruke din tid bedre enn til bønn, hvor du bare kan få anledning til det: i enerom og i samfunnet, mens du arbeider, mens du hviler, mens du går på gaten. Hvor som helst!

I sannhet, vi kan ikke bruke tiden bedre!

Så la oss bruke bønner! Legg inn *ansøkninger* hos ham i det høye, hver gang du ser at det er noe som mangler, hos deg og dine eller hos noen av de andre du treffer om dagen. Utsett det ikke, men få dem avsted! Og skriv på dem alle: «*Bare hvis det forherliger ditt navn!*»

Send du bare ansøkningsene avsted på bønnens trådløse telegraf. Der oppe blir de nøyaktig notert og ordnet. Og så kommer de igjen som bønnehørelser i Guds time. Og jo mer du legger fra deg det med tiden og timen for

oppfyllelsen, jo mer lett og ledig vil du være til bønn.

Og så skal du få se!

Jo lenger du går fremover din livsvei på denne måte, jo flere bønnhørelser vil du møte. Som de hvite snefnuggene faller stille og tett en vinterdag, slik skal bønnhørelsene dale nedover deg for hvert skritt du går fremover, like til dødens stund. Ditt livs historie skal bli dine bønners og bønnhørelsens historie.

Det står skrevet: «Bare godt og miskunnhet skal etterjage meg alle mitt livs dager.» Sal. 23, 6. Ja, oppfyllelsen av dine bønner skal jage etter deg! Og ingen av dem skal komme til feil adresse. De hører deg til fra det øyeblikk du bad i Jesu navn. Men de kommer ikke like snart alle sammen. Og når du har bedt, behøver du ikke å anstrenge deg mer for å få disse bønnhørelser enn du anstrenger deg for å få de brev som er adressert til deg. De bringes av vårt flinke postvesen like inn i huset.

### Den gode arv.

Dette regn av bønnhørelser vil vare til din siste stund.

Og heller ikke da vil det opphøre. Når du går ut av det, så vil dine kjære gå inn i det. Hver bønn og hvert sukk du har bedt for dem og deres fremtid, skal i Guds time komme ned over dem som et regn av bønnhørelser.

Gjennom tre generasjoner har min slekt vært troende og bedende folk. De har bedt trofast også for sine etterkommere. Og nå har jeg hele mitt liv vandret i mine foreldre og

forfedres bønner og bønnhørelser. En stille strøm flyter stadig ned over meg. Jeg høster i sannhet hva andre har sådd.

Min venn, kan du ikke etterlate dine barn noen arv i penger eller gods, så sørg ikke over det. Og slit ikke livet av deg, hverken det legemlige eller det åndelige, for å samle til dine barn. Men pass på natt og dag å oppsende bønner for dem, så du kan etterlate dem en stor arv av bønnhørelser som kan «etterjage dem alle deres livs dager». Da kan du rolig og trygg dø i fra dem, selv om de ikke får særlig mange penger etter deg.

### Velsignelse i dødens stund.

Den som slik forbereder hele sitt fremtidige liv ved enfoldig, vedholdende bønn, skal få oppleve bønnhørelsene, ikke bare i *livet*, men også i *døden*.

Be for din dødsstund. Be titt og ofte for den. Be som den gamle grevinne:

Min Gud, gjør dog for Kristi blod  
min siste avskjedstide god!

Min far fortalte om en troende kvinne han kjente.

Hun var ugift og hadde ingen nære slektninger. Da alderen begynte å la seg merke, gikk hun en dag til en av sine naboer, en troende, velsituert bonde og sa til ham: «Jeg har 1200 daler. Vil du ta imot dem og så ta meg i ditt hus og beholde meg til jeg dør?»

«Nei», sa han, «det kan bli dyre penger. Du kan bli liggende lenge syk, og det kan bli vanskelig for oss.» (Meir)

Returadressa er:

Lov og Evangelium, 5400 Stord